

# El desert balla el 'chiki chiki'

La segona etapa de la dura carrera del Sàhara comença a passar factura a tots els participants

CARLOS MÁRQUEZ DANIEL  
OUED EL HDAID ENVIAT ESPECIAL



Els participants en la 23a Marató de Sables van arribant al campament base després de

completar els 38 quilòmetres de la segona etapa d'aquesta mítica carrera pel Sàhara. I comença el festival de l'esgotament. Alliberats de sabates i mitjons, porten al seu terreny l'encomanadís ball del *chiki chiki*. Tot comença amb una coixa ximpleta, segueixen unes ganyotes de patiment i alleujament i ho rematen uns estiraments de coll en què s'intueix un *iperrea, perrea!* Els seus problemes, com passos predica l'eurovisiu Rodolfo Chikilicuatre, es resumeixen en quatre: les butllofes als peus, el mal d'esquena pel pes de la motxilla, la calor sufocant de fins a 40 graus i el mal de cames.

Hora del dubte. Toño Llorente jau a la haima trencat i clama impropis que el desert desatén.

«Ara puc dir que no sé si acabaré la carrera», comenta. Luis Enrique, Josef Ajram, Pepe Navarro i Marcel Batlle, membres de l'equip Prisma Global que han arribat abans que ell i que ja fa estona que li cuiden els peus, no li fan cas perquè saben que demà [avui per al lector] sortirà sense dir ni piu en l'etapa de 40 quilòmetres, en què s'alternen dunes i zones de riu sec realment molt dures.

## Respecte al cansament

A la majoria de haimes regna un silenci de respecte al cansament. Cadascú i el seu cos; aquest és el veritable diàleg. Josep Rovira, amb els 50 anys més ben portats del campament, mira la seva butllofa de sang com qui descobreix una nòvia infidel. La butllofa no diu res. David Penes es cobreix els peus amb cinta americana i centrifuga els seus mitjons amb el cul d'una ampolla de plàstic. David Tudela, pare de dues nenes, recorda emocionat com una nena marroquina li ha agafat la mà i ha caminat amb ell una estona. Jorge Aubeso, tercer en la general, pas-



► Esgotament ► Tots els atletes van començar ahir a patir en la segona etapa pel Sàhara.



sa per les tendes repartint ànims i deixant admiració. «La gent és el millor de tot», insisteix des de la seva immensa modèstia de Burgos.

I després hi ha els andalusos. Només cal seguir el rastre de les rialles per trobar-los. S'estan a la batejada com a haima *cientounera* en record dels 101 quilòmetres de Ronda, carrera que els va portar al desert. Amenitzen les cures de peus amb la seva gràcia genètica. Insisteixen al cronista a citar el seu patrocinador, Jamones Badía, que els va carregar de mercaderia per convidar els cor-

redors el dia abans de començar. En plena xerrada, n'arriba un que acaba de creuar la meta: «Com vegeu una puta pedra més, us juro que em carregaré algú», brama. «Seu i no fotis merder, ¡collons!», rep per resposta.

Segueixen rient i repassant el dia. Ells poden. A la meta, a les set de la tarda i després de 10 hores al desert, encara arriben corredors que, després de rebre les seves tres ampolles d'aigua, es disposen a iniciar el seu ritual del *chiki chiki* del desert. ≡